

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.020 van 3 oktober 2002
in de zaak A.114.920/XIV-7866.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M.-A. CAESTECKER,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Ezelpoort 6

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 13 november 1975 en van XXX nationaliteit, op 27 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 november 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 11 september 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat D. LAMBRECHT die, loco Advocaat M.-A. CAESTECKER, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat J. HENDRIX die, loco Advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke toedracht van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 12 september 2001 en verklaart zich vluchteling op dezelfde datum.

1.2. Op 25 september 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 28 november 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen evenwel dat, gezien de toestand in uw land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat u naar XXX zou worden teruggeleid.

(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde afkomstig te zijn uit L. Uw echtgenoot was lid van de U. sinds 1992. Hij was sinds 1994 werkzaam op de internationale luchthaven te L. en was verantwoordelijk voor de begeleiding van de bagage van de vluchten van de vliegtuigmaatschappij T. Op 9 juni 2001 werd uw man gearresteerd op de luchthaven nadat een collega aan de politie had verteld dat hij bagage (uniform(en) en wapens) transporteerde voor de U. De volgende dag kwam de politie bij u thuis. Al uw huisraad werd onderschept en u werd meegenomen naar het tiende Commissariaat te C. Men zei u dat uw echtgenoot lid was van de U., maar u ontkende dit en werd vervolgens geslagen. De volgende ochtend liet een politieman u vrij op voorwaarde dat u zich

dagelijks zou aanmelden op het Commissariaat. U ging dadelijk naar het huis van uw oom. Omdat u vreesde opnieuw opgesloten te worden als u zich zou aanmelden op het Commissariaat, werden de nodige voorbereidingen genomen opdat u het land zou kunnen verlaten. Op 9 september 2001 nam u te L. samen met uw twee kinderen - A. L. A. en A. L. I. - het vliegtuig met bestemming België. Op 12 september 2001 heeft u zich aangemeld op de Dienst Vreemdelingen-zaken en vroeg u asiel aan.

Vage en tegenstrijdige verklaringen doorheen uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingen-zaken dat uw man werkzaam was in een reisbureau, waarvan u de naam niet kon verduidelijken; dat dit reisbureau van de M. zou zijn; dat het reisbureau zich in de wijk C. situeert en dat P. M. er eveneens werkzaam was. Dit reisbureau zou voornamelijk vluchten regelen tussen L. en L.. Uw man vloog geregeld mee en bracht dan uniformen en wapens mee voor de U. (verhoorverslag DVZ, punt 42). Voor het Commissariaat-generaal kon u evenmin preciseren in welke reisbureau uw man werkzaam was. U stelde echter tijdens dit verhoor dat uw man de bagage begeleidde zowel van de U. als van de M. op de vluchten van T.. Uw echtgenoot werkte in dienst van T. en zijn werkplaats was alsdusdanig de internationale luchthaven van L. waar eveneens P. M. werkzaam was. De preciese benaming van zijn functie kende u niet en u stelde daarenboven niet te weten of hij ook de bagage moest in- en uitladen. De preciese naam van de internationale luchthaven in L. was u evenmin bekend (verhoorverslag CGVS, p.3 - p.4). Verder verklaarde u tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingen-zaken dat uw echtgenoot het clandestien vervoeren van uniformen en wapens voor de U. reeds jaren deed zonder enig probleem te hebben gekend, terwijl u voor het Commissariaat-generaal verklaarde niet te weten of hij dit éénmaal had gedaan, dan wel vaker deed (verhoorverslag DVZ, punt 42 - CGVS, p.4).

Betreffende de arrestatie van uw man stelde u voor de Dienst Vreemdelingen-zaken dat uw echtgenoot op een ochtend bij u thuis werd gearresteerd door vijf politiemannen en dat u later van zijn baas vernam dat hij opgesloten was in V. (verhoorverslag DVZ, punt 42). Tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal stelde u daarentegen dat uw man op de luchthaven werd gearresteerd (verhoorverslag CGVS, p.6) en dat u tijdens uw opsluiting van de politie vernam waar hij werd vastgehouden (verhoorverslag CGVS, p.9). Het feit dat de politie in uw woonst ook documenten vond van uw echtgenoot, vermeldde u niet expliciet tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit verhoor stelde u immers dat 'alles' werd meegenomen en nuanceerde u dit als 'alles, kleren en meubels' (verhoorverslag DVZ, punt 42, CGVS, p.7).

Verder dient te worden vastgesteld dat u tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingen-zaken verklaarde ervan beschuldigd te zijn lid te zijn van de U., terwijl u voor het Commissariaat-generaal uw eigen lidmaatschap onvermeld liet, maar daarentegen beweerde dat uw man sinds 1992 (actief) lid was van de U. (verhoorverslag DVZ, punt 42 - CGVS, p.5). Dit politieke engagement van uw echtgenoot liet u geheel onvermeld voor de Dienst Vreemdelingen-zaken, ook al werd u expliciet gevraagd iets meer te vertellen over de contacten die uw man blijkbaar zou gehad hebben met mensen van de U. (verhoorverslag DVZ, punt 42). Omtrent zijn vermeende politieke activiteiten dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat u voor het Commissariaat-generaal stelde dat hij op onregelmatige tijdstippen deelnam aan vergaderingen, maar u niet kon preciseren waar deze plaatsvonden (verhoorverslag CGVS, p.6). Hij zou daarenboven ook de krant lezen van de U., maar de naam van deze krant was u onbekend (verhoorverslag CGVS, p.6).

Uw identiteitskaart (met nummer 000112445LA034) doet geen afbreuk aan bovenstaande verklaringen aangezien uw identiteit en nationaliteit geenszins in twijfel worden getrokken. Uw reisweg kan, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, dan weer niet nagegaan worden.

Uw verzoekschrift ter instelling van een dringend beroep bevat verder geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken te wijzigen. (...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

Overwegende dat uit het verzoekschrift blijkt dat het annulatieberoep gericht is tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2001 en niet tegen de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 september 2001;

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat de tweede verwerende partij aanvoert, het annulatieberoep tijdig en regelmatig werd ingesteld, aangezien de termijn van

dertig dagen is ingegaan op 30 november 2001, zodat het op 27 december 2001 aangetekend verzonden verzoekschrift tijdig werd ingediend;

3. Over de grond van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Tweede middel: schending van art 3 van de wet van 29 juli (1991) betreffende de uitdrukkelijke motivering van (de) bestuurshandelingen; schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot (het grondgebied), het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(a.)

Overeenkomstig art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot (het grondgebied), het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden de administratieve beslissingen (genomen in het kader van de wet) met redenen omkleed.

Overeenkomstig art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Tevens moet zij afdoende zijn.

Een bestuurshandeling is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregel op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

De motivering is afdoende in de mate dat zij de beslissing kan verantwoorden.

b.

De Commissaris-Generaal heeft de aanvraag als kennelijk ongegrond afgewimpeld omdat er tegenspraken zouden zijn tussen de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd in dringend beroep.

Deze tegenstrijdigheden zouden de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoekster ernstig ondermijnen.

De Commissaris-Generaal weerhoudt de volgende tegenstrijdigheden (stuk 2, p.2-3):

1. De Commissaris-Generaal stelde:

“U verklaarde tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat Uw echtgenoot het clandestien vervoeren van uniformen en wapens voor de U. reeds jaren deed zonder enig probleem te hebben gekend, terwijl U voor het Commissariaat-Generaal verklaarde niet te weten of hij dit éénmaal had gedaan, dan wel vaker deed.”

Verzoekster betwist ten stelligste dat zij tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard zou hebben niet te weten of haar man dit éénmaal of wel vaker deed. Echtgenoot van verzoekster deed dit al jaren.

Het betreft een flagrant misverstand, die (dat) wellicht uit de vertaling van de gezegden van verzoekster ontsproten is. Gezien de verschillende dialecten in de P. taal, is het ontstaan van een dergelijke verkeerde vertaling of misvatting niet geheel ongeloofwaardig. De P. taal uit P. is niet identiek aan het P. van de ex-koloniën van P.. Sommige woorden hebben zelf(s) een andere betekenis.

2. De Commissaris-Generaal stelt verder :

“Betreffende de arrestatie van Uw man stelde U voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat Uw echtgenoot op een ochtend bij U thuis werd gearresteerd door vijf politiemannen en dat U later van zijn baas vernam dat hij opgesloten was in V. Tijdens het verhoor voor het Commissariaat-Generaal stelde U daarentegen dat Uw man op de luchthaven werd gearresteerd.”

Verzoekster is formeel nooit te hebben verklaard dat haar man thuis werd gearresteerd.

De verwarring kan misschien ontstaan zijn omdat verzoekster verklaard heeft dat de politie de dag na de arrestatie van haar man naar haar huis is gekomen en haar hebben meegenomen naar het tiende eskadron van C..

Haar man werd niet thuis gearresteerd, maar op de luchthaven.

3. De Commissaris-Generaal stelde:

“Het feit dat de politie in Uw woonst ook documenten vond van Uw echtgenoot, vermeldde U niet expliciet tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit verhoor stelde U immers dat ‘alles’ werd meegenomen en nuanceerde U dit als ‘alles, kleren en meubels’.”

Opgemerkt dient te worden dat voormelde gegevens geen tegenstrijdigheden uitmaken. Het één sluit het ander niet uit. Onder ‘alles’ bedoelde verzoekster alles en dus ook de documenten van haar man. De opsomming die ze gaf, was uiteraard geen limitatieve opsomming. Het zijn voorbeelden die ze aangaf.

4. De Commissaris-Generaal stelt vervolgens :

“Verder dient te worden vastgesteld dat U tijdens het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde ervan beschuldigd te zijn lid te zijn van de U., terwijl U voor het Commissariaat-Generaal Uw eigen lidmaatschap onvermeld liet, maar daarentegen beweerde dat Uw man sinds 1992 actief lid was van de U..”

Verzoekster is zelf geen lid van de U.. Ze werd er wel van beschuldigd omdat haar man bij de U.-beweging zat. Het betreft een misverstand.

5. De Commissaris-Generaal stelt ten slotte:

“Het politieke engagement van Uw echtgenoot liet U geheel onvermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken, ook al werd U expliciet gevraagd iets meer te vertellen over de contacten die Uw man blijkbaar zou gehad hebben met de mensen van de U.. Omtrent zijn vermeende politieke activiteiten dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat U voor het Commissariaat-Generaal stelde dat hij op onregelmatige tijdstippen deelnam aan vergaderingen, maar U niet kon preciseren waar deze plaatsvonden. Hij zou daarenboven ook de krant lezen van de U., maar de naam van deze krant was U onbekend.”

Men kan van een vluchteling redelijkerwijze niet verwachten dat hij spontaan zijn hele verhaal gaat vertellen aan een wildvreemde van een onbekend land.

Verzoekster was zelf niet lid van de U.. Uit de loutere vaststelling dat verzoekster niet weet waar de vergaderingen plaatsvonden en de naam van de krant van de U. niet kent, kan niet logischerwijze worden afgeleid dat het verhaal van verzoekster niet geloofwaardig is. Dit tart elke redelijkheid.

c.

Opgemerkt dient te worden dat geen van de vermeende tegenstrijdigheden vol te houden zijn.

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan dan ook niet worden gevolgd als die stelt dat aan het vluchtrelaas van betrokkene weinig geloof kan worden gehecht nu deze tegenstrijdigheden de essentie van haar vluchtrelaas omvatten.

Zo er al tegenstrijdigheden zijn, dan dient te worden vastgesteld dat de vermeende tegenstrijdigheden de essentie van het verhaal onverlet laten : de vermeende tegenstrijdigheden doen namelijk geen afbreuk aan de vaststelling dat:

- verzoekster XXX is, getrouwd is en twee kinderen heeft,
- haar man op de luchthaven wapens en uniformen smokkelde voor de U.,
- haar echtgenoot door de politie gearresteerd werd en opgesloten in de gevangenis te V.,
- verzoekster eveneens werd opgepakt en opgesloten,
- verzoekster bij deze arrestatie door de politie werd geslagen.

Uit de vermeende tegenstrijdigheden kan niet zonder meer worden afgeleid dat verzoekster geen vluchteling is in de zin van de Conventie van Genève: de tegenstrijdigheden laten de essentie van het verhaal onverlet.

d.

Ten overvloede : de bestreden beslissing van de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen stelt

“Steunend op art. 52 van de Vreemdelingenwet meen ik dat Uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. Vage en tegenstrijdige verklaringen doorheen Uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas. Uw identiteitskaart doet geen afbreuk aan bovenstaande verklaringen. Uw verzoekschrift ter instelling van een dringend beroep bevat verder geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.”

In de eerste plaats herhaalt verzoekster dat de terugkeerproblematiek niet aan de basis ligt van de asielaanvraag van verzoekster. Aan de basis van de asielaanvraag van verzoekster ligt de vrees op (voor) vervolging omwille van het politiek lidmaatschap van haar man.

De beslissing van de Commissaris-Generaal gaat uit van de regel dat een vluchteling zowel het bestaan van de gronden tot vervolging, als het bestaan van een vervolging zelf moet bewijzen.

Minstens dient te worden vastgesteld dat de Commissaris-Generaal er vanuit gaat dat op verzoekster een verplichting rust een effectieve vervolging te gaan bewijzen.

Dit is zonder meer een foute toepassing van de Conventie van Genève:

“De vrees voor vervolging zal enkel tot erkenning kunnen leiden indien deze vrees ook gegrond is in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst. Het bestaan van het door de asielzoeker ingeroepen risico van vervolging moet aldus worden bewezen. De bewijslast rust aldus op de kandidaat-vluchteling, die er alle belang bij heeft om een degelijk dossier samen te stellen dat zowel alle bewijzen bevat van de persoonlijke gebeurtenissen als bewijselementen die de gegrondheid van de vrees kunnen staven.

De bewijslast gaat evenwel niet zover dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaat-vluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.

De beoordeling van de gegrondheid houdt ook een oordeel in over de bestaande situatie in het land van herkomst. Na de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te hebben aanhoord, zal de overheid die met de beoordeling van de erkenningsaanvraag is belast, moeten uitmaken of het risico voor de vervolging in het land van herkomst bestaat of kan bestaan.

Fundamenteel komt de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neer op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico voor vervolging. De bevoegde instantie zal moeten uitmaken of het bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene op grond van de door hem of haar aangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst zijn bekend.” (VANHEULE D., Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36).

M.a.w. op verzoekster rust krachtens de Conventie van Genève geen verplichting om het bestaan van een effectieve vervolging te gaan bewijzen. Verzoekster moet zelfs niet bewijzen dat er een effectieve vervolging zal plaatsvinden; het is voldoende dat verzoekster de feiten aantoont die redelijkerwijze tot de te verwachten vervolging aanleiding kunnen geven.

Uit het louter in vraag stellen van de actuele vrees voor vervolging van verzoekster in haar thuisland, leidt de Commissaris-Generaal aldus af dat de aanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is, en daardoor onontvankelijk.

Dit terwijl art. 52 §1, 7° bepaalt dat de aanvraag kennelijk ongegrond is als de vreemdeling geen gegeven(s) aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het voormeld Internationaal Verdrag.

Verzoekster heeft wel degelijk voldoende elementen aangebracht waaruit de vervolging in de zin van het verdrag van Genève mag blijken. Het louter twijfelen aan het actuele karakter van de vrees voor vervolging, is geen criterium om de aanvraag onontvankelijk wegens kennelijk ongegrond af te wijzen.

Verzoekster kan er nog mee akkoord gaan dat er vragen kunnen gesteld worden nopens haar verklaringen, nopens haar ervaringen en nopens de redenen die zij heeft ingeroepen.

Wanneer de vragen worden gesteld, impliceert dit niet dat de vordering als onontvankelijk mag worden afgewezen.

Het stellen van vragen is niet het criterium. Terzake is de aanvraag van verzoekster dus onontvankelijk bevonden op grond van een verkeerd criterium. Slechts wanneer in de gegrondheidsfase nog vragen kunnen gesteld worden en slechts wanneer in de gegrondheidsfase de overheid niet overtuigd is van de ernst van de aanvraag, kan ze worden afgewezen.

Dat er in de gegrondheidsfase nog vragen worden gesteld is de evidentie zelf. Deze vragen dienen dan verder te worden opgelost in de gegrondheidsfase.

e.

De motivering is niet afdoende om de bestreden beslissing te verantwoorden, zeker nu niet blijkt hoe in casu de toepassing van de aangehaalde rechtsregels - het internationaal verdrag betreffende de status van de vluchtelingen - op de feiten naar de uiteindelijke beslissing kon leiden.

Derhalve schenden de bestreden beslissingen art. 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot (het grondgebied), het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen.”;

3.2. Overwegende dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt doordat de vijf tegenstrijdigheden die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weerhoudt, ofwel berusten op een probleem van vertaling (dit geldt voor de eerste tegenstrijdigheid), ofwel op een foutief begrip van wat verzoekster precies heeft verklaard (dit geldt voor de tweede en de derde tegenstrijdigheden), ofwel op een misverstand dat kan worden uitgeklaard door een nieuw verhoor (dit geldt voor de vierde tegenstrijdigheid); dat, wat de vijfde tegenstrijdigheid betreft, verzoekster op goede gronden aanvoert dat “uit de loutere vaststelling dat verzoekster niet weet waar de vergaderingen plaatsvonden en de naam van de krant van U. niet kent, logischerwijze niet kan worden afgeleid dat het verhaal van verzoekster niet geloofwaardig is.”;

Overwegende dat het tweede middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de eerste verwerende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie oktober tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.